

PREDGOVOR

“My idea of good company, Mr Elliot, is the company of clever, well-informed people, who have a great deal of conversation; that is what I call good company.”

“You are mistaken,” said he gently, “that is not good company; that is the best. Good company requires only birth, education, and manners [...]”

— Jane Austen, *Persuasion*

KO razmišljam o jubilantki, ki je navdihnila tokratno, nekoliko zajetnejšo številko revije *De musica disserenda*, lahko brez zadržkov zatrdim, da s svojo razgledanostjo, zanesljivostjo, skrbnostjo in predanostjo stroki – z dušo in srcem – prav zares predstavlja to, čemur gospod Elliot iz romana Jane Austen pravi »najboljša družba«. Metoda Kokole, ki je že več kot tri desetletja ena najdejavnejših, tako rekoč gonilnih sil Muzikološkega inštituta, s svojimi znanstvenimi prispevki bogati ne le nacionalno razumevanje slovenske glasbene preteklosti, temveč tudi širši evropski muzikološki diskurz.

Svoje ugotovitve redno predstavlja v obliki znanstvenih člankov, referatov na mednarodnih konferencah, poglavjih v znanstvenih zbornikih, pa tudi v obliki gesel v enciklopedijah, leksikonih ter strokovnih in poljudnih člankov, dostopnih širšemu bralstvu. Zlasti so pomembne njene znanstvenokritične notne izdaje starejših glasbenih del iz zakladnice kulturne dediščine slovenskega prostora in pa monografija o Isaacu Poschu, ki je dostopna tako v slovenskem kot angleškem jeziku. Slednja pomeni pomembno prelomnico v raziskovanju zgodnjebaročne glasbe, saj bralcu razgrinja poseben primer glasbene ustvarjalnosti – glasba Isaaca Poscha namreč predstavlja zelo zanimiv primer združevanja elementov iz različnih evropskih slogov. Poleg vsega naštetega bi lahko izpostavili še marsikatero njene prispevke k razvijanju in popularizaciji muzikološke znanosti, med njimi razstave ter organizacijo številnih simpozijev in koncertov, zlasti v okviru cikla Harmonia concertans – Stara glasba na Novem trgu, ki poteka v Atriju Znanstvenoraziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti (ZRC SAZU).

Čeprav je njeno primarno področje raziskav zgodnjebaročna glasba, zlasti srednjeevropskega področja, so njena zanimanja – kot lahko razberemo že ob bežnem pogledu na njeno ob-

sežno bibliografijo – mnogo širša in časovno segajo od 16. pa vse do zgodnjega 19. stoletja. Veliko se je posvečala med drugim italijanski operi 17. in 18. stoletja, širitvi italijanske glasbe v nekdanje notranjeavstrijske dežele pa tudi drugim glasbenim migracijam ter tudi glasbeni ikonografiji. Njeno nenehno vpenjanje raziskav slovenske glasbene dediščine v srednjeevropski okvir ter skrbno in natančno pregledovanje arhivskega gradiva njenemu delu dajejo patino klasičnih historičnomuzikoloških raziskav, čeprav po vsebini in metodologiji pogosto sega izven meja historične muzikologije.

Za slovensko muzikologijo je izjemnega pomena tudi njeno delovanje na ZRC SAZU, kjer v okviru Muzikološkega inštituta deluje, kot že omenjeno, že več kot 30 let, dalj časa kot predstojnica inštituta. Med njenimi najpomembnejšimi funkcijami moramo omeniti vodenje nacionalnega raziskovalnega programa Raziskave glasbene preteklosti na Slovenskem, pa tudi mesto glavne in odgovorne urednice zbirke Monumenta artis musicae Sloveniae s podzbirko Supplementa, tj. zbirke znanstvenokritičnih izdaj starejših glasbenih del iz zakladnice kulturne dediščine slovenskega prostora. Sadovi obeh projektov namreč prinašajo najvidnejše rezultate slovenske muzikologije o glasbi preteklih obdobij na Slovenskem tako slovenski kot mednarodni javnosti. Poleg tega je ali je bila članica oz. vodja številnih ekspertnih skupin oz. združenj pa tudi vodja slovenskih raziskovalnih projektov, sodelovala pa je tudi v evropskih projektih.

Zelo pomembno je tudi njeno pedagoško delo, zlasti mentorstvo doktorskim študentom, med katerimi sem bil tudi avtor teh vrstic. Njena natančnost, široko znanje, raziskovalne izkušnje ter skrbno vzpodbujanje in potrpežljivost pri doseganju končnega rezultata, tj. doktora, so bili zame neprecenljivi. Kot mentorica je tudi s svojim razumevanjem do težav svojih študentov in nesebičnim odpiranjem svojih raziskovalnih stikov z drugimi evropskimi vrhunskimi raziskovalci predstavljala zgled in odpirala poti do novih pomembnih izkušenj, ki so včasih segala tudi na neraziskovalna področja.

Pri svojem delu Metoda Kokole pri svojih kolegih muzikologih poleg znanstvene odličnosti vzbuja tudi občudovanje na osebni ravni, saj se zna približati ljudem na človeški ravni in biti izjemno pozorna in gostoljubna oseba. Čeprav so ob njenem jubileju številni raziskovalci s celega sveta bili pripravljene sodelovati pri nastanku pričujoče dvojne številke revije *De musica disserenda* in ji na ta način izkazati čast, so slednjo »nalogo« zaradi omejenega prostora prevzeli le nekateri njeni raziskovalni kolegi. Ti kolegi in nabor njihovih tem pa priča o njeni razvejani mreži tistih, ki njeno delo zelo cenijo.

Namen pričujoče številke revije in tega predgovora je na prvem mestu zahvala Metodi Kokole – tako urednika številke in posameznih avtorjev člankov kot tudi številnih drugih kolegov, ki ji želimo še naprej vztrajnosti, poguma, znanstvene radovednosti in številnih raziskovalnih pa tudi neraziskovalnih dosežkov.

KLEMEN GRABNAR
urednik